

Moon Tae-jun

## Egy öreg tibeti szerzetes nyomában

Viseltes, bő ruhát veszel fel  
Teszél pár lépést, megállsz, majd elindulsz megint  
Lemaradsz, vékony vagy, mint egy madár lábnyoma  
Sokáig számolsz, mintha az idők végezeténél állnál,  
Előrehajolsz, amíg csak bírsz  
Vöröslő bazsarózsaák körében  
És mikor végre a szemedbe nézek,  
Nyugodt szeretettel  
Egy utazó, aki folytatja az útját  
Bár sejtí, hogy egyre kevesebbet ér el

## Havas éjszaka

Tisztaszemű  
Kedvesem  
Pupilládban  
Ezüst pikkelyek  
Havazik  
Nyakamba fehér kendőt teszel  
Megmosod arcomat  
Szegény kedvesem  
A magányos bolygóra  
Szent csend ereszkedik  
Lehunyor szemem  
Ideje, hogy kezeid  
Megmossák végre arcomat

# A lejtő és a fiú

Van egy fiú, érdekli a lejtő  
Leszalad róla fentről  
Az arca robban nevéttében  
Ahogy mennydörgés gördül végig a déli égen  
Vajon gurítja valami törékeny felsőtestét?  
A napról-napra növő új hold  
gyűjt fehér fényt szűk mellkasában?  
Egyre csak dől felém  
Úgy fut lefelé, mintha kiöntené önmagát  
Hogyan fogadjam  
ezt a túlcsordulást?  
Én, aki egy kőbe ragadtam

Moon Tae-jun (1970) Koreai költő. A buddhista filozófián alapuló versei sokszor megtévesztő egyszerűséggel, mély líraisággal beszélnek a hétköznapi élet küzdelmeiről, önmagunk kiüresítésének szükségességéről. Moon számos jelentős irodalmi díjban részesült (Dongseo, Midang és Sowol Díj.)

Izsó Zita és Kiss Marcell fordításai

**FÜRTÖS ILKA:** Tál I-II. (rakuzott kerámia) – 2008

